Александар Ивановић, братанац убијеног лидера ГИ СДП Оливера Ивановића, каже да ни данас, после три године, нисмо ближи одговору ко је наручио то убиство, наводећи да истрага у Приштини тапка у месту, а да је у Београду - мрак и потпуни недостатак информација.

„Мени су урадили све што су могли до сада. Једино што нису пуцали на мене. Али ко зна ни то није искључено“, ово је Оливер Ивановић изговорио у програму Н1 две месеца пре убиства.

У суботу, 16. јануара, ће бити тачно три године од како је неко у њега испалио пет хитаца.

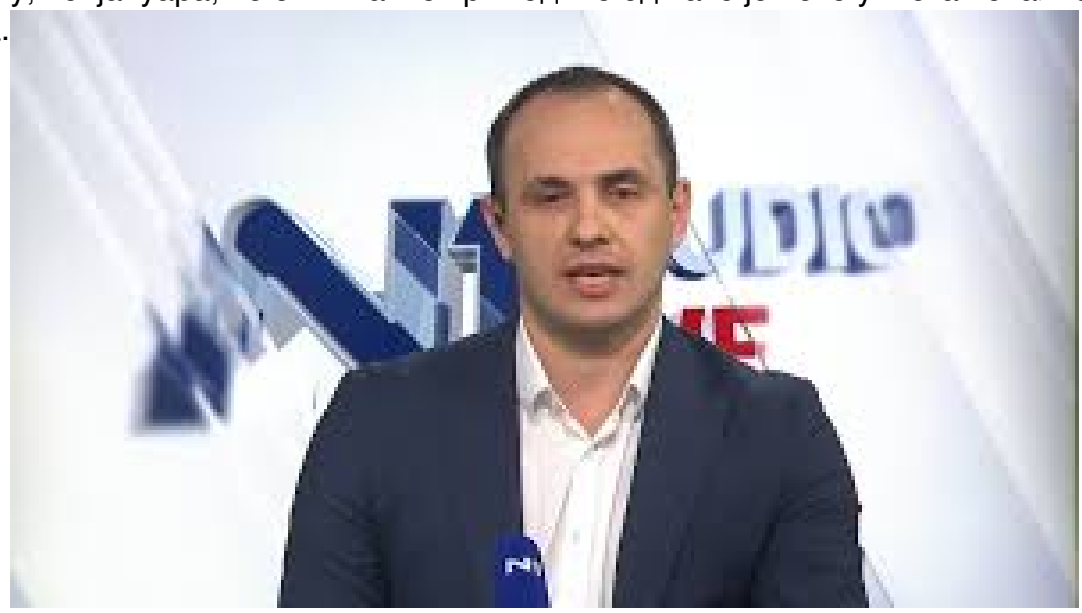

У процесу који води косовско Специјално тужилаштво пред Основним судом у Приштини, оптужени су Марко Рошић, Недељко Спасојевић, Силвана Арсовић, Жарко Јовановић, Драгиша Марковић, Раде Басара, а као вође криминалне групе означени су Милан Радоичић и Звонко Веселиновић.

Зашто дочекујемо још једну годишњицу без одговора на питање ко је убио Оливера Ивановића?

Нажалост ни данас нисмо ближи одговору на то ко га је убио и зашто, рекао је његов братанац гостујући у емисији Н1 Студио Живе. Размишљао сам шта је то ново што могу да кажем за трећу годишњицу, у односу на другу годишњицу и, нажалост, ништа, казао је

Александар Ивановић. „Истрага у Приштини тапка у месту, у Београду – мрак, не дешава се ништа, потпуно одсуство било какве информације и јасне жеље да се пронађе ко је убио Оливера“, оценио је гост Н1.

Истакао је да се јуче догодила једна битна ствар, подсећајући да је објављена књига „Оливер, као брат за брата“, коју је написао новинар НИН-а Милан Радоњић.

Ивановић наводи да Радоњић, кроз призму свог ангажовања на терену, објашњава с чим се то Оливер суочавао и отвара неке нове димензије размишљања ономе ко буде прочитао. „Није ово књига само о убиству Оливера Ивановића, ово је књига је о животу свих нас… Ових дана сви примамо јако тешке информације о броју страдалих лекара од ковида. То није само информација и трагедија тих породица, тај податак нам говори нешто друго – пошто је Србија изгубила највећи број лекара у односу на земље региона, та информација нам говори да систем у ком су радили и борили се за животе грађана Србије – није био у стању да заштити њих. Ако не заштитите њих, колико сутрадан нисте у стању да заштитите грађане Србије… Ова књига више говори о атмосфери, разлозима и узроцима који су довели до тог убиства (Оливера Ивановића), и то је нешто што се тиче свих нас који живимо на овом простору. Није нужно да вам се сутрадан деси исто, да и вама на члана породице неко испали пет метака, довољна је цена коју плаћате што стварате породицу, одгајате унуке у једној тако ненормалној атмосфери у којој се не зна ко су ти људи – ко је тај систем у позадини који одлучује ко ће живети и када је тренутак да му се одузме живот. Зашто? Само зато што се супротстављао, само зато што је подизао свој глас и није дозволио да буде уплашен“, навео је Ивановић.

Александар Ивановић каже да Оливер није био кратковид човек и неко ко није могао да види опасност, која је наилазила, како је описао, као цунами. Наводи да су га сви чланови породице помало притискали да се мало повуче и измести са те територије, али да је он увек на те молбе узвраћао својом – говорећи да морају да га разумеју, јер је повлачење пред таквим људима пораз свега онога у шта је веровао цео свој живот. Испашће на крају да су они у праву и није примерено пред таквим људима спуштати главу, пренео је Оливерове речи Ивановић, додајући да је за то платио цену, јер је био усамљен, или са мало људи на тој обали, пред тим цунамијем.

[redacted]

[redacted]